

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2010. május 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2009. október 21. napján kihirdetett 1.B.117/2009/10. számú ítéletét annyiban **változtatja meg**, hogy a szabadságvesztés-büntetést börtönben kell végrehajtani.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A börtönbüntetésbe beszámítja a vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 3.750 (háromezer-hétszázötven) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Veszprém Megyei Bíróság az 1.B.117/2009/10. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk.166.§ /1/ bekezdés). Ezért 5 év fogházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a szabadságvesztésbe, a bűnjelek sorsáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában a megyei bíróság végzésének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő és a vádlott a fellebbezést változatlan tartalommal fenntartották. A védő az alanyi oldalon feltárható enyhítő körülmények nagyobb

nyomatékkal való értékelésével rövidebb tartamú szabadságvesztés alkalmazására tett indítványát.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat némileg módosítva a szabadságvesztés börtönfokozatban történő megállapítására tett indítványt jelezve, hogy az első fokú bíróság ítéletének ily módon történő megváltoztatása nem ütközik a súlyosítási tilalom alá. Ehhez fűződően azon álláspontjának adott hangot, hogy az enyhébb fogház fokozatot megalapozó körülmények az adott ügyben nem állapíthatók meg. E körben nem osztható az első fokú bíróság azon hivatkozása, hogy a bűncselekményhez a sértett rendkívül provokatív, az események illetően alakulását nagyban befolyásoló magatartása vezetett. Álláspontja szerint a vádlott italozó életmódja, túlzott féltékenysége, mely több esetben a sértett munkahelyi zaklatásában is megnyilvánult, erkölcsileg mindenképpen kellő indokot szolgáltatott a sértett számára a házastársi életközösség megszüntetésére. Ilyen körülmények mellett az ölési cselekmény motívuma féltékenységből eredő bosszú, amely az első fokú bíróság álláspontjával szemben a vádlott terhére kell, hogy értékelést nyerjen, semmiképpen nem szolgálhat eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására.

A vádlott az utolsó szó jogán korábbi védekezését ismételte meg, mely szerint nem kívánta házastársát megölni, ilyen kijelentést a cselekménykor nem, csak később a telefonbeszélgetés során tett.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Beszerzett és értékelt minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás teljes körű, megalapozott megállapításához szükségeltetett. A bizonyítékokat egyenként és összességében is alapos vizsgálatnak vetette alá, igen részletesen megindokolva, hogy miért és mely bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. Ezen belül mindenre kiterjedően foglalkozott vádlott eltérő tartalmú vallomásaival is, ezzel kapcsolatosan helyesen állapította meg, hogy a vádlotti vallomások egymásnak olyan mértékben ellentmondók, hogy csak azon részükben képezhetik a tényállás alapját, amennyiben az egyéb bizonyítékokkal összhangot mutatnak. Az első fokú bíróság bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége ekként mindenben megfelel a logika szabályainak, ezért a másodfokú eljárásban alappal nem támadható.

A megállapított tényállás mentes a Be. 352.§ /1/ bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így alapját képezhetette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény megnevezése, minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is. Az első fokú bíróság ezzel kapcsolatosan az alanyi és tárgyi oldalt nézve is maradéktalanul körbejárta azokat a körülményeket, amelyekből a vádlotti szándéokra megfelelő következtetést lehetett levonni. Mindezek helyes értékelésével jutott arra a megállapításra, hogy a vádlott szándéka egyértelműen házastársa életének kioltására irányult, az adott

pillanatban egyenesen kívánta a sértett halálának bekövetkezését, ami csak a sértett hatásos és erőteljes védekezése folytán maradt el. A befejezett, de távoli kísérlet tette lehetővé, hogy az első fokú bíróság az amúgy nagy számú és súlyú súlyosító körülmény mellett is a törvényi minimumban határozhassa meg a szabadságvesztés tartamát. A vádlott javára olyan további enyhítő körülményeket nem lehet feltárni, melyek az első fokú bíróság által megfelelően értékelt bűnösségi körülményekhez igazodóan kiszabott büntetés további enyhítésére alapot adnának.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatával kapcsolatosan az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját. A feltárt adatokból olyan jellegű sértetti magatartás, amelyet a megyei bíróság „nem kislehet sértetti közrehatásként”, értékelt nem következik. A cselekményt megelőző napi veszekedést a vádlott kezdeményezte, a helyzetet maga fokozta azzal, hogy rendkívül nagy mennyiségű szeszestalt fogyasztott el, amely indulatait tovább növelte. A sértett nem kívánt konfrontálódni férjével, a veszekedés is az ő kezdeményezésére maradt abba. Másnap reggel sem tanúsított olyan magatartást, amely a vádlottból az adott nagyfokú indulatot ismét kiválthatta. Fellépése, kijelentései sokkal inkább azt látszanak igazolni, hogy a vádlott a felesége által előző nap közölteket nem volt hajlandó elfogadni, tudomásul venni, szerelemföltés helyett a bosszú motiválta, amikor a sértett életére tört. Ekként a többszörösen büntetett, iszákos vádlott személyére, a cselekmény indítékára tekintettel az ítélet tábla úgy látta, hogy a Btk.45.§/2/ bekezdésének alkalmazására nincs lehetőség. Semmi nem indokolja, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát eggyel enyhébb, fogház fokozatban kelljen meghatározni.

Ezért a másodfokú bíróság a megyei bíróság ítéletét a Be.372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta annyiban, hogy a szabadságvesztést a Btk. 43.§ a/ pontja alapján börtönben kell végrehajtani.

A megyei bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélet tábla az első fokú bíróság ítéletét egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapszik.

G y ő r , 2010. május 6. napján

Dr.Nagy Zoltán sk. .Takácsné dr.Helyes Klára sk..Csák Csilla sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Veszprém Megyei Bíróság 2009. október 21. napján kihirdetett 1.B.117/2009/10. szám alatti ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2010. május 6. napján

.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: